

Alvor komme til at staa over for, at der ude i Befolkningen maa spares, hvilket blandt andet vil have den Følge, at vi ville mærke yderligere Nedgang i de indirekte Skatter, hvis jævne Vækst hidtil har sat Staten i Stand til at klare sine Forpligtelser; uagtet vi ere blevne ved med at dyngge Opgaver paa den. Det Tilskud, der kræves af Statskassen, er saaledes min første Grund til at være betænkelig ved denne Reform, men ikke min eneste. Den langt vægtigere Grund er den, at samtidig med denne Svækkelse af Statens Indtægter med 3 Mill. eller efter min Formening med over 3 Millioner, etablerer man i Stedet for de gamle Skatter en ny, og lægger dermed Beslag paa denne ny Skat, som vi senere vilde kunne have god Brug for. Jeg kan godt være enig i, at der er meget, der taler for en Formue- og Indkomstskat; men sikkert er det, at der ogsaa er meget, der taler imod den. Indkomstskatten hviler for det første paa et saa overordentlig ubestemt Objekt. Naar vi lægge en fast Skat eller en indirekte Skat paa et eller andet, vide vi altid, at den rammer der, hvor vi lægge den. Naar vi, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) forleden Dag sagde: Vi ere enige om, at en Etatsraad bør betale 40 Rigsdaler i Skat, saa kommer han til at betale disse 40 Rigsdaler og hverken mere eller mindre, og lægge vi en Told af 12½ Øre paa et Pund Kaffe, faa vi nøjagtig disse 12½ Øre ind. Kaffen beskattes ganske, som vi ere enige om, at den bør beskattes. Saaledes er det ikke med Indkomstskatten, fordi Indtægten er ikke et Objekt, der med tilstrækkelig Paa-lidelighed lader sig bestemme. Den rammer Embedsmænd, i det hele Folk med faste Indtægter korrekt, den rammer Ejendomsbesiddere mildere, end man egentlig havde tænkt, og Folk med risikable Forretninger haardere, end man egentlig havde tænkt. Jeg skal ikke komme dybt ind herpaa, men vil dog fremhæve dette, at naar en Ejendomsbesidder rammes mildere, er det simpelthen, fordi enhver Ejendom, baade i Byerne og paa Landet, men dog særlig paa Landet, naar den drives paa rette Maade, forbedres, uden at denne Forbedring faar sit Udtryk i Ejerens Aarsregnskab. Jeg kan fremdrage et Eksempel, som jeg mindes fra den Tid, da Landbruget betalte sig godt, en tarvelig Gaard, af hvilken der saa godt som slet ingen Forpagtningsafgift betaltes. Men der var saa over for Forpagtningen indsat visse Bestemmelser, paa Basis af hvilke Gaarden

skulde drives, og om en uforholdsmæssig stor Besætning, der skulde holdes. Det blev mig den Gang klart, at denne Ordning i Længden godt kunde betale sig for Ejeren, han fik vel ingen Forpagtningsafgift, men naar Forpagningstiden var udløben, havde han en værdifuld Ejendom. Denne Ejer vilde i alle disse Aar ikke komme til at betale en Øre i Indkomstskat af denne Gaard, men han vil samtidig have lagt en Formue op, og denne Formueopsamling repræsenterer da en betydelig Indtægt af hvilken han ej heller har svaret en Øre i Skat. Det gælder overhovedet i det lange Løb mer eller mindre alle Landejendomme. Selvfølgelig kunne Konjunkturerne gaa op eller ned, men dette maa man jo i Analogi med det foreliggende Forslag se bort fra og gør man det, saa staaar man, naar man betragter Landbruget, over for en i det lange Løb foregaaende jævn og betydelig Værditilvækst, der ikke faar Udtryk i Landbrugeregens Aarsregnskaber og derfor ej heller bliver ramt i Indkomstskatten. Folk med faste Indtægter, som lægge Formue op og sætter den i Sparekassen, maa derimod betale fuld Skat ogsaa af denne Formueopsamling og rammes derfor korrekt; og stærkere end man har ment rammes Folk med risikable Forretninger, fordi Indkomstskatten ikke betales tilbage. Naar en Mand i mange Aar har haft en jævn og god Indtægt og har betalt Indkomstskat af den, og han saa et enkelt Aar linder et stort Tab, kan dette Tab kun et enkelt Aar eller højst fordelt paa 3 Aar bidrage til at slaa hans Indkomstskat ned, men ikke skaffe ham den Skat tilbage, som han i de foregaaende Aar har betalt, selv om det Tab, han har lidt, er større end de foregaaende Aars Indtægter, og det samlede Enderesultat altsaa er, at han i Aarenes Løb intet har tjent. Jeg har særlig fremhævet disse Momenter som en Indvending, fordi den særlig kan gøres gældende over for den Anvendelse af Skatten, her er Tale om. For øvrigt er der den almindelige Indvending, at Indkomstskatten sigter godt, men rammer i Reglen ved Siden af. Folk med faste Indtægter og til Dels Kapitalister rammer man som Regel rigtigt; men ikke engang for Kapitalisterne gælder det dog helt. Der er for Eksempel stor Forskel paa, om en Mand har 5,000 Kr. i Rente af Papirer, der om nogle Aar trækkes ud til en højere Pris, end de staa ham i. Han vil derigennem opspare en Formue ved Siden af sin Indtægt; der er ogsaa stor Forskel paa, om en Mand har 5,000 Kr. i Rente af engelske Konsols eller